

# Dzieje Słowian i świata na tle religii – 42

3 września 2022

## Potop w wierzeniach ludowych

Ostatnie globalne potopy na Ziemi wystąpiły około 12,5 i 10,3 tys. lat temu. Niezależnie od tego występowały także w różnych rejonach Ziemi potopy lokalne. Znane w obszarze bliskowschodnim lokalne potopy wystąpiły w rejonie Morza Śródziemnego i Czarneego około 5500 lat p.n.e., oraz w Mezopotamii około 3500 lat p.n.e. W „Biblii” oraz w podaniach wielu ludów jako globalny został uwzględniony drugi potop, natomiast potopy lokalne z rejonu Błiskiego Wschodu również zostały w ten opis wplecione. Na przestrzeni dziejów historii wszystkich tych potopów zlewają się w jedną całość. W przypadku globalnego potopu bogowie przed jego nadejściem uciekli z Ziemi statkami kosmicznymi do swojej bazy na orbitę, również do baz na Księżycu i na Marsie.

Potop, jako wielka powódź zesłana przez boga lub bogów i obejmująca całą Ziemię występuje w wielu wierzeniach. Istnieje wiele podań o potopie znajdujących się w tradycji ludów ze wszystkich stale zamieszkanym kontynentów. Opowieści te niejednokrotnie różnią się od siebie w opisie kataklizmu i ocaleniu ludzkości, ale mają także niektóre elementy wspólne. W opisach z obszaru bliskowschodniego wybrani przez bogów ludzie ratują się przed kataklizmem w specjalnie zbudowanym i przystosowanym do tego celu statku–arce.

W sumeryjskiej historii o potopie, surowy Enlil rozgniewał się na ludzi i postanowił ich zgładzić. Bogowie pod jego wpływem decydują się spuścić potop; „aby zniszczyć nasienie ludzkości”. Enki i Ninhursag, którzy stworzyli człowieka nie chcieli do tego dopuścić. Enki udał się do miasta Szuruppak

aby ostrzec oddanego mu bogobojnego króla Ziusiudrę przed zbliżającym się kataklizmem i poinstruował go, aby zbudował wielką łódź – arkę oraz zabrał na nią swoją rodzinę i nasienie wszystkiego co żyło. Potop nadszedł, trwał siedem dni i nocy, aż wyszło Słońce. Ziusiudra przebił otwór (w ścianie) arki i dał promieniom słonecznym zabłyśnąć w jej wnętrzu. Enlil pod namową innych bogów łaskawie potraktował Ziusiudrę i pozwolił aby ludzie ponownie zasiedlili Ziemię. Ziusiudra w ramach dziękczynienia za ocalenie z potopu ubił woły i liczne owce i złożył na ofiarę bogom. Bogowie w nagrodę obdarzyli Ziusiudrę wiecznym życiem, osiedlając go w rajskiej krainie Dilmun. Ziusiudra jest jedynym wyjątkiem który spełnił wymagania wstąpienia do raju za wyratowanie ludzkość od zagłady potopu.

Akadyjski epos o Atra-hasisie, pochodzący z okresu starobabilońskiego opisuje kolejną wersję opowieści o potopie. Epos ten mówi o stworzeniu ludzi, którzy mieli wyręczać w ciężkiej pracy buntujących się bogów, następnie o zesłaniu na niesforą, nadmiernie rozmnażającą się ludzkość potopu dla zmniejszenia populacji. Potop, nawałnice i wiaty trwały siedem dni i nocy. Atra-hasis, jego rodzina i zwierzęta uratowali z tej katastrofy w statku pokrytym asfaltem.

Babiloński epos o Gilgameszu przedstawia najbardziej znany wariant o potopie, gdzie uratowany bohater nosi imię Utnapisztim. Wraz z żoną byli jedynymi ludźmi, którzy ocaleli z potopu sprowadzonego na świat przez boga Enlila. Utnapisztim ostrzeżony został przez boga Enki o zbliżającym się kataklizmie. Zbudował statek–arkę, na którym pomieścił swoją rodzinę i dobytek oraz rośliny i zwierzęta wszystkich gatunków. Przyczyny potopu są nie do końca znane. Można natomiast wnioskować z gniewnej przemowy Enkiego do Enlila po ustaniu klęski, że stało się tak wskutek nadmiernego rozmnożenia się ludzi, którzy zagrażali spokojowi bogów. Po siedmiu dniach od zalania Ziemi przez wody potopu arka zatrzymuje się na górze Nisir. Utnapisztim wypuszcza gołębia, który powraca jednak wyczerpany, nie mogąc znaleźć miejsca na

spoczynek. Jaskółka także nie może znaleźć suchego lądu. Dopiero wypuszczony kruk nie wrócił bo znalazł pożywienie. Przybiwszy do lądu, Utnapisztim złożył ofiary, wypuścił wszystkie zwierzęta i zasadził wszystkie rośliny. Po potopie bogowie żałowali zniszczenia, którego się dopuścili i dlatego obdarzyli Utnapisztima z żoną nieśmiertelnością. Dali oni również na nowo początek rodzajowi ludzkiemu.

Babiloński kapłan i historyk Berossos, żyjący w III w p.n.e., w swoim trzytomowym dziele „Historia Babilonii” przytacza historię o potopie, której bohaterem jest Ksisutros. Bohater ten, ostrzeżony o potopie przez boga Kronosa, ratuje swoją rodzinę, przyjaciół i zwierzęta na statku, który sam zbudował. Gdy wody potopu zaczynają opadać, wypuszcza ptaki, aby sprawdzić, na ile wody ustąpiły. Trzecia grupa ptaków nie powraca. Ksisutros opuszcza statek wraz z żoną, córką i sternikiem, składa razem z nimi ofiary bogom, a następnie wszyscy oni znikają. Pozostali pasażerowie statku również go opuszczają i udają się pieszo do Babilonu, pozostawiając statek spoczywający w górach Armenii.

Biblijny opis potopu zawarty w rozdziałach 6-9 „Księgi rodzaju” jest najbardziej znany na świecie. Podana jest przyczyna potopu wraz z krótką ilustracją stosunków panujących przed tym wydarzeniem. Tak jak w podaniach niektórych innych ludów, tak i w „Biblii” wspomina się o olbrzymach w kontekście potopu.

A kiedy ludzie zaczęli się mnożyć na Ziemi, rodziły im się córki. Synowie Boga, widząc, że córki człowiecze są piękne, brali je sobie za żony, wszystkie, jakie im się tylko podobały. Wtedy Bóg rzekł: „Nie może pozostawać duch mój w człowieku na zawsze, gdyż człowiek jest istotą cielesną; niechaj więc żyje tylko sto dwadzieścia lat. A w owych czasach byli na Ziemi giganci; a także później, gdy synowie Boga zbliżali się do córek człowieczych, te im rodziły”. Byli to więc owi mocarze, mający sławę w owych dawnych czasach.

Kiedy zaś Jahwe widział, że wielka jest niegodziwość ludzi na

Ziemi i że usposobienie ich jest wciąż złe, żałował, że stworzył ludzi na Ziemi, i zasmucił się. Wreszcie rzekł: „Zgładzę ludzi, których stworzyłem z powierzchni ziemi: ludzi, bydło, zwierzęta pełzające i ptaki powietrzne, bo żał mi, że ich stworzyłem”. Tylko Noego Pan darzył życzliwością; Noe był człowiekiem prawym, wyróżniał się nieskazitelnością wśród współczesnych sobie ludzi i żył w przyjaźni z Bogiem.

Dalej znajduje się opis tego, jak Pan nakazał Noemu zbudowanie arki i pokryć ją smołą, a następnie zawarł z nim przymierze. Rzekł do niego, „kiedy sprowadzę na Ziemię potop, wejdź przeto do arki z synami twymi, z żoną i z żonami twych synów. Spośród wszystkich istot żyjących wprowadź do arki po parze, samca i samicę, aby ocalały wraz z tobą od zagłady”.

Kiedy Jahwe zesłał na Ziemię wielki potop, nieustanny deszcz podniósł poziom wody ponad najwyższe góry. Noe wraz z rodziną przetrzymał opady deszczu na arce przez 40 dni i 40 nocy, i dryfował po oceanie przez następne 150 dni. Siedemnastego dnia siódmego miesiąca, arka osiadła na górach Ararat. Woda nadal ustępowała. Czterdzieści dni po tym, jak dziesiątego miesiąca ukazały się szczyty gór; Noe wypuścił najpierw kruka, aby sprawdził czy woda już opadła. Później wypuszczał gołębicę, która przyniosła mu w dziobie gałązkę drzewa oliwnego; a następnie, gdy nie wróciła do arki, Noe stwierdził, że wody już opadły.

Noe zszedł na ląd, i zbudował ołtarz dla Jahwe, i wzięwszy ze wszystkich zwierząt czystych i z ptaków czystych złożył je w ofierze całopalnej na tym ołtarzu. Gdy Jahwe poczuł miłą woń spalonego mięsa, rzekł do siebie: „Nie będę już więcej złorzeczył Ziemi ze względu na ludzi, bo usposobienie człowieka jest złe już od młodości. Przeto już nigdy nie zgładzę wszystkiego, co żyje, jak to uczyniłem”.

# Początki bogów Anunnaków na Ziemi i stworzenie człowieka

Pierwsze początki obecności Nibiruanów na Ziemi sięgają okresu 450 tys. lat temu. Kolonia na Ziemi została założona przez jedną z ich populacji – Anunnaków z planety-gwiazdolotu Nibiru. Główną bazę mieli w Sumerze. Następnie powstała kolonia zajmowała południowy obszar Mezopotamii oraz tereny południowej Afryki. Wcześniej i równoległe z nimi i po nich, cywilizacje kosmiczne a później ziemskie zakładali także przybysze z innych miejsc we wszechświecie.

W skład Anunnaków wchodził przedstawiciele różnych, w tym białych ras kosmicznych i mieszańców (Plejadianie, Centaurianie, Arianie, Karianie i humanoidalne gady – reptilianie/reptoidy). Anunnaki byli wysocy, przeciętnie 3 do 3,5 m. Byli to w większym lub mniejszym stopniu mieszańcy genów ras ludzkich i gadzich, czyli humanoidalne hybrydy. Niektórzy posiadali długie i cienkie palce u rąk oraz wydłużone czaszki. W większości wyglądali jak ludzie z przeważającymi cechami rasy białej. Ale wśród nich byli też humanoidalni reptilianie o gadzim wyglądzie, z pazurami, niekiedy z ogonem, a także ze skrzydłami. Ale tak wśród jednych i drugich, gadzi charakter i gadzie pochodzenie w większym lub mniejszym stopniu dominowało. Bogowie Anunnaki przedstawiani byli niekiedy przez ludzi w rzeźbach i na rysunkach jako humanoidalne gadzio-wężowe istoty.

Według informacji z tabliczek klinowych Sumerów pierwsza grupa Anunnaków, „Tych, którzy zstąpili na ziemię z nieba” pod dowództwem Enkiego liczyła tylko 50 osób, a druga już 600 osób. Dowódcą Nibiru był An/Anu, który wysłał na Ziemię dwóch swoich synów Enlila i Enkiego w celu założenia kolonii Nibiruanów. Głównym ich celem była eksploatacja złota na Ziemi potrzebnego do naprawy zniszczonego pola siłowego Nibiru.

Pierwszą ziemską stację, później przekształconą w miasto,

wybudowali w Eridu, przy ujściu ówczesnego Czterorzecza do głównego koryta rzeki, przepływającej przez równinę, leżącą obecnie pod wodami Zatoki Perskiej. Były to rzeki Eufrat, Tygrys i Karun płynąca z Iranu, oraz Wadi Baton płynąca z Półwyspu Arabskiego a obecnie wyschnięta.

Równinę do której wpływały owe cztery rzeki i tworzyły później jedną rzekę w kierunku morza nazwano Edin, późniejszy biblijny Eden. Obszar ten z czasem obsadzono różnymi gatunkami roślin i drzew owocowych przywiezionych z Nibiru oraz zasiedlono zwierzętami pochodzenia nibiruańskiego. Tak powstał ogród Eden, o którym mówią opowieści biblijne, że bóg stworzył rośliny i drzewa owocowe oraz zwierzęta, a na końcu człowieka.

Kolejne miasta powstały w Sipper (kosmodrom, port lotniczy), Nippur (centrum kontroli lotów), Szuruppak (centrum medyczne z laboratorium). Na Ziemię przybył brat przyrodni Enkiego, drugi syn Anu, Enlil; oraz siostra przyrodnia obydwu, Ninhursag. Była ona naukowcem, specjalistą od genetyki i została wyznaczona przez Anu na szefa centrum medycznego w Szuruppak. An/Anu, Enlil, Enki i Ninhursag byli hybrydami, mieszającami Plejadan z gadzimi genami.

Enlil urzędował w Nippur, został wyznaczony na szefa ziemskiej misji i władcę Ziemi w sensie naczelnego przywódcy. Enki natomiast urzędował w Eridu, był wszechstronnym naukowcem, został władcą mórz i oceanów. Nadzorował wydobywanie złota, początkowo z wody morskiej, a później w kolonii wydobywczej w południowej Afryce, była to kraina Abzu. Dla swoich potrzeb zbudowali miasta i osiedla rolnicze na terenie Sumeru i w południowej Afryce.

Około 250 lat temu wybuchł bunt Anunnaków ze względu na ciężką pracę w kopalniach, a także przy obsłudze naziemnej i w zdobywaniu pożywienia. Nibiruanie pod kierownictwem naukowym Ninhursag z pomocą Enkiego, stworzyli ludzkiego robotnika, metodą genetycznej kombinacji DNA miejscowego hominida (*Homo erectus*) z DNA Nibiruanów. Podawany jest różny opis stworzenia

nibiruańskiego człowieka. Anunnaki wiedzieli, że tylko Ojciec Wszechrzeczy ma prawo powoływać do życia nowe istoty. Wiedzieli także, że podróżnikom międzyplanetarnym zakazana była ingerencja genetyczna w napotkane żywe stworzenia. Pomimo tego postawili się w roli stwórcy, uznając wprawdzie, że oni nie powołują do życia nowe istoty, ale udoskonalają genetycznie już istniejące.

Proces stworzenia pierwszych ludzi Anunnaków był prowadzony w krainie Abzu w Afryce Południowej. Jajo ziemskiej samicy zapładniano laboratoryjnie esencją genetyczną Anunnaków, a następnie umieszczano w jej łonie. Pierwsze próby stworzenia były nieudane. Ninhursag udoskalała proces metodą prób i błędów. Doszli o wniosku, że problem wynika z barku ziemskich składników w całym procesie. Odstawili więc na bok kryształowe naczynie do mieszania genów dostarczone z Nibiru i z ziemskiej gliny, czerwonej i białej wykonali nowe. Następnie poddali je oczyszczającej kąpieli przed kolejną próbą zapłodnienia. Ponowiono kolejny proces zapłodnienia, tym razem próba się częściowo powiodła. Urodził się w sposób naturalny zdrowy chłopczyk, który wyglądał dokładnie jak Anunnaki. W myśl słów „Obleczmy ciało w nasz obraz”. Podobnie poprzez kombinację genetyczną stworzono dziewczynkę. Tak powstały pierwsze hybrydy Lulu. Cały proces badań i stworzenia człowieka, Enki zapisywał na tabliczce Me. Były to teksty zapisane na tablecie komputerowym, który wyglądał jak tabliczka.

Początkowo ta linia rodowa nie była jednak udana. Ostatecznie matką chłopca udanej linii rodowej Lulu została Ninhursag, a dziewczynki żona Enkiego Damkina. Ninhursag po urodzeniu zdrowego chłopca wzięła go na ręce, uniosła w górę i zawołała, „moje ręce to zrobiły”. Dziecko miało ciemną skórę i czarne włosy. Miało to wpływ na imię które mu nadano „Adamu”. Dosłowne tłumaczenie – ten który jest jak ziemska czerwona glina. Adam różnił się od Anunnaki jedynie posiadaniem napletka, którego oni nie posiadali. Stąd wzięła się tradycja obrzezania, która zadomowiła się wśród ludów bliskowschodnich.

Dziewczynka „Tiamat” również urodziła się zdrowa i wyglądała jak Anunnaki, dokładnie według oczekiwań, ale były różnice pomiędzy Adamem (Adamu) i Ewą (Tiamat). Adam miał ciemną skórę i czarne włosy, a Ewa miała włosy jasnego piasku i jej skóra była również jasna. Pierwszą wzorcową parę umieszczono w ogrodzie Eden i poddano obserwacji. Stwierdzono, że stworzonym ludziom brakowało zdolności do reprodukcji, była to wada na poziomie genetycznym. Dalszych pierwszych ludzi rodziły kobiety Anunnaków nazwane boginiami narodzin, pracownice z centrum medycznego w Szuruppak, które przybyły do Afryki na wezwanie Enkiego i Ninhursag. Adamu i Tiamat służyli jako wzorzec do kolejnych Lulu, pobierano od nich krew i dodawano do mieszaniny esencji genetycznej.

Następnie poprawiono wadę genetyczną uniemożliwiającą reprodukcję wszczepiając pierwszej parze w okolicę żeber dodatkową esencję genetyczną; Adamowi od Enkiego, a Ewie od Ninhursag.

Tak udało się stworzyć niewolniczą siłę roboczą do pracy w kopalniach i obsługi Nibiruanów. Stworzono pierwszych prymitywnych Ziemian na ich podobieństwo. Kiedy dokładnie to nastąpiło nie wiadomo, ale począwszy od około 200 do 50 tys. lat temu nastąpiło kilka kataklizmów na Ziemi, czyli potopów, ochłódzeń i ociepleń klimatu. To powodowało częściowe zagłady i migracje ludów zamieszkujących Ziemię. Jednak po każdym kataklizmie ludzkość się odbudowywała, również przetrwała jakaś część populacji stworzonej przez Anunnaków.

Około 35 tys. lat temu Anunnaki dokonali kolejnej poprawki genetycznej w rodowej linii Lulu, dzięki czemu stworzyli swojego bardziej rozumnego Ziemianina, temu typowi ludzi odpowiada nazwa Homo sapiens. Następnie przystąpili do przyspieszenia jego duchowego rozwoju. Stworzyli tym samym uduchowionego swojego człowieka, temu typowi ludzi odpowiada nazwa Homo sapiens sapiens. Tym sposobem stworzyli około 35 tys. lat temu pierwszą w pełni rozwiniętą linię ludzką Nibiruanów z domieszką genów hominida ziemskiego.



Oprócz linii rodowej Lulu, Nibiruanie za pomocą inżynierii genetycznej stworzyli drugą swoją rodową linię ludzką. Ta druga grupa została wykreowana tylko z genów pary Nibiruanów (Ninhursag i Enki), bez domieszki genów dotychczasowych Ziemiaków. Podobnie proces przygotowania esencji genetycznej, aby ją dostosować do warunków ziemskich, dokonano w naczyniu wykonanym z odpowiednio dobranej ziemskiej gliny. Następnie esencję genetyczną wszczepiono do komórki jajowej Ninhursag, która została matką. Drugą linię ludzką zapoczątkował „Adapa”. Dzieło stworzenia odbyło się w laboratorium w ogrodzie Eden.

Następnie przystąpiono do stworzenia dziewczynki „Titi”. Kiedy Adapa ukończył 2 lata pobrano od niego materiał genetyczny z okolicy jego żeber, odpowiednio zmodyfikowano i przygotowano esencję genetyczną w naczyniu z ziemskiej gliny. Podobnie jak wcześniej wszczepiono do komórki jajowej Ninhursag. Matką prawdopodobnie jak wcześniej została Damkina. Mogło też być tak, że rozwój płodów nastąpił w inkubatorze w którym podłoże było wykonane z ziemskiej gliny, czerwonej i białej, podobnie jak naczynie do mieszania genów.

I tak z żebra Adama (Adapa) stworzona została Ewa (Titi), jego towarzyszka. Oboje byli hybrydami rasy białej, byli podobni do Nibiruanów i mieli wysoki wzrost jak oni. Po sumeryjsku „Titi” oznacza „ta z życiem”, natomiast „ti” ma dwa znaczenia; „żebro” ale także „esencja życiowa”. Chodziło tak naprawdę o esencję życiową a nie o żebro. Generalnie od Adamu, Adapa, Enkiego i Ninhursag pobrano genetyczną esencję życiową. Źródła podają, że to dopiero ta para stanowiła biblijnego Adama i Ewę.

Jakkolwiek było, tak stworzono biblijnych Adama i Ewę z gliny, w rajskim ogrodzie Eden, na wzór i podobieństwo bogów. Po osiągnięciu wieku dojrzałości, pierwsi stworzeni ludzie, decyzją stwórców, opuścili osadę Eden aby rozpocząć nowe, samodzielne życie, ale pod nadzorem bogów. Z czasem z rodu Adama rozprzestrzeniły się poprzez dalsze mutacje genetyczne inne rasy adamiczne. Ponadto nadal dochodziło do bezpośrednich

interwencji genetycznych Anunnaków, bowiem w tym czasie wciąż utrzymywali kontakty ze swoimi Ziemiankami. Wcześniej, gdy Anunnaki utrzymywali kontakty z Ziemiankami innych ras a nie swojej, dzieci które zaczęły im rodzić, w wyniku mutacji genetycznej wyrastały na kilkumetrowych gigantów. Opisują to w „Biblii” „Księga Enocha” i „Księga Barucha”.

Przyglądając się figurkom stworzonych przez Sumerów przedstawiających bogów Anunnaki możemy jednoznacznie wywnioskować, że ci bogowie mieli charakter gadoidalny. Oni przypominali swoim wyglądem gady. Jeżeli Anunnaki faktycznie byli gadami to boginie które rodziły ludzi też musiały być podobne do nich, czyli gadoidalne.

Jak mógł wyglądać pierwszy człowiek ludzkiej rasy stworzonej przez Anunnaków. W miejscowość Nag Hammadi w Egipcie odkryto starożytne pisma. W pismach tych jest wzmianka, że skóra Adama i Ewy, czyli pierwszych ludzi których stworzyli Anunnaki nie przypominała ludzkiej skóry ale była zrogowaciała i połyskująca. Pierwsi ludzie byli więc istotami podobnymi do gadzich bogów. Dopiero później dokonano zmian genetycznych i wygląd ludzi stworzonych przez Anunnaków się zmienił.

Należy podkreślić, że Anunnaki oraz ich przywódcy Enlil i Enki, a później ich potomkowie odgrywali swoją rolę w okresie, kiedy na Ziemi funkcjonowały również inne wysoko rozwinięte kosmiczne cywilizacje techniczne i ich potomkowie. Rasa ludzka stworzona przez Anunnaków była jedną z wielu istniejących w tym czasie na Ziemi. Przybycie na Ziemię podstawowych ras: białej, żółtej, czerwonej i czarnej opisują słowiano-aryjskie Wedy.

## Ciąg dalszy nastąpi

Autorstwo: Stan Rzeczy

Źródło: WolneMedia.net